

7 Gud har været på arbejde. Det er i den sidste hårde tid før pen-
sionen. Hvor Gud er presset på alle fronter. Det gør Gud irrita-
bel. Men det er værre endnu, det gør Gud ubehagelig. Og det er
værrer endnu, det gør Guds børn ekstra bange for Gud. Endnu
5 er Gud ikke kommet hjem. Men børnene kan mærke på Gerd
Lillian at han er på trapperne. Hun farer rundt og rydder op. Og
flytter ting der allerede er blevet flyttet og taler angst-svensk,
den værste og mest uhyggelige dialekt, børnene kender, for
hvad indebærer den accent ikke? Fuglelyde, trusler, urolighe-
10 der på svensk. Alle ord ledsages af fløjten af ukendte svenske
børnesange og pludselige pauser hvor hun lytter efter Guds cy-
kel. Nu. Nej, nu stiller han den op ad muren. Nu åbner han
døren. Og det er tirsdag. Og Guds hænder sidder løse. Det er
lige før de falder af. Nå, siger Gud, først stille, hvorfor er de sko
15 ikke blevet flyttet fra entreen? Hvorfor står døren til badeværel-
set åben? Langsomt hidser han sig op. Ganske langsomt. Har
du købt ind, Gerd? Har du!? Gerd Lillian ved hvor det peger hen.
Hun skynder sig ned ad gangen med de to yngste som er seks
og otte år og låser dem inde på deres værelse, så Gud ikke kan
20 komme til dem med sine store hænder, når stemmen om lidt
når de højder der får Gud til at løfte sine hænder og vælte ting.
Gud er 54, og det er Guds mest uhyggelige tid, som han engang
skal høre meget for, men ikke nu. For nu er han centrum for
en rasen og en skriken og en brølen. Og børnene kan ikke se
25 hvad han gør, men de kan høre ham fare rundt i huset og lede
efter ting der kan hidse ham op, så han kan råbe mere. Og de
ved det. Og den næstyngste tager tid på et gammelt vækkeur,
om to minutter, Jens. Skal vi vædde på han er her om to minut-
ter. Og ganske rigtigt pludselig kobler Gud en skævt placeret
30 vase med sine børn, og så er de jo skarnsunger, og så skal de
straffes, og Gud tager i dørhåndtaget og brøler, Luk så op. Men

børnene fjerner sig fra håndtaget og gemmer sig i den øverste
køje og trækker stigen op efter sig. Og en gang sker det at Gud er
så rasende at han får dørhåndtaget af og sparket et hul i døren.
Men ellers står han bare og brøler og dasker sine løsthængende
propelhænder mod den hårde dør.

1

5

*

Gud er blevet tilsagt af Århus ret. Det er et medlem af Jehovas
Vidner der siger, at Gud har skubbet ham ind i en hæk. Og det
er også rigtigt. Men manden kunne bare være kommet ind til en
frokost og en lille gewesen i stedet for at stå og helligholde sig
om jordens undergang på trappen. Så vel puffede Gud til ham.
Men det var sgu da dommedagsteorien der trak den lille mide i
cottoncoat hele vejen ind hækken i stedet for bare at dratte lidt.
Og Gud er rettelig forarget. »Vold mod sagesløs.« De er sgu så
dramatiske, de Jehovas Vidner. Gud skriver et brev til Århus ret.
Ja, jeg skubbede en rædselsfuld lille mide gennem min hæk.
Men manden var dommedagsfikseret på en søndag. Og desuden
ødelagde han min kones krokus. Og et eller andet sted er Gud
lidt skuffet da retten nøjes med at give ham en bøde på 100 kro-
ner. Gud havde håbet på en længere retssag med håndjern og
alvorlige betjente. Så Gud udvirker en krølle på historien. Han
inviterer den lille Jehova-mand til kaffe, fordi han angrer og har
set en mængde meteoritter i drømme. Men Gud er jo snu, for
da den lille ankommer træder Gud ud på trappen og som ved en
vældig kraft løftes Gud baglæns ind i hækken og ind i naboens
have hvorfra Gud som en kanonkugle fortsætter ind i politiman-
dens hæk og den næste igen. Før han vender hjem tids nok til at
se den lille Jehova flygte med Jehova-skridt mod busstoppeste-
det. Og nu er det Gud der har skoene på. Nu er det jo ham der er
blevet angrebet. Og den dag i dag har Guds hus på Blåmunkevej
en klausul der forbyder folk af religiøs oprindelse samt folk der
spiller hornmusik at sætte deres ben på matrikelnummer 12.

10

15

20

25

30

Gud har helvedesild. Og det er juleaftensdag. Han sidder i køkkenet og lider. Det er en frygtelig helvedesild fordi det er Guds.
5 Og det er nok lidt mærkeligt, men helvedesilden sidder på Guds næse, selvom man mest har hørt at helvedesild sidder på ryggen. Men det er nok fordi det er Gud der har helvedesild. Sønnen har travlt med at pynte juletræ, og Gerd Lillian har travlt med at lave klejner, og det stresser jo alt sammen det er klart.
10 Gud kan ingenting, fordi han har frygtelig ondt i hele kroppen. Og det kan meget vel være en kombination af helvedesild og noget influenza, siger Gud mens han læner sig meget meget skrøbeligt ind over bordet så han vælter sønnernes nisseudstilling. Og det ser jo helt forfærdeligt ud med den Gud, og så de nisser der ligger der i noget vat. Vattet sætter sig fast i Guds skægstubbe, og da Gud tager sig til sit hoved kommer vattet med op på Guds isse hvor det ligesom lejrer sig i Guds hentehaar. Og det ser frygteligt ud. Men også lidt morsomt. Så sønnerne ler da de kommer ud og finder den øpsvulmede Gud. Og det gør Gud
20 rasende. Han taler dunder og holder først inde fordi helvedesilden ligesom breder sig med ophidselsen ud i Guds arme der pludselig ser helt mærkelige ud, synes Gud. Men Gud ved godt hvordan han skal helbrede sig selv. Han spiser en ekstra Alka-seltzer og nyder noget kølig julesnaps. Og lidt efter lidt bliver
25 Gud mere medgørlig. Og da klokken er 17 kan Gud rejse sig og gå i bad. Men så kommer tilbagefaldet. Gud barberer sig, og det er i sig selv vel fint, men pludselig sidder helvedesilden i hovedet, og Gud ser helt uhyggelig ud. Så Gud låser sig inde på toilettet og tuder som kun en Gud kan tude når noget er virkelig galt. Og
30 Gud nægter at komme ud. Jeg er vansiret, tuder han. Jeg er vansiret! Også selvom sønnerne sætter et engleklokkespil uden for døren til toilettet som dingler pga. nogle lys der brænder under engleklokkespillets guldfarvede motor. Og det tegner til at blive

en helt forfærdelig trist juleaften. Og Gerd Lillian er rasende på Gud på svensk, for det er da hans egen skyld, han kunne bare være gået i seng i stedet for at sidde oppe i fire dage inden jul. Men så råber Gud tilbage, at Gerd burde vide at Guds nerver ikke tåler ophidselse hverken fysisk eller åndeligt betinget årstidsophidselse, og sandt er det at Gud ikke er den der bare kan tage ud at rejse, for angsten for rejsen gør ham udtilbens, så han må præparere og neddæmpe sig i mindst en uge inden. Juleaften er ikke nogen undtagelse, Gerd, du ved hvor ubehageligt det føles at vide at nisserne kommer, og gaverne skal købes, og sønnerne skal samles, og det der væmmelige træ der bare bliver stående inde i stuen og fælder indtil nytår, jamen det er da dræbende, Gerd! Og så flæber Gud videre. Og har han ikke også mistet sin far for under fire år siden og har han ikke slidt og slæbt med jordiske pligter. Og forløftede han sig ikke på den træstub? Og er kroppen virkelig så sårbar at lidelsen kan opstå af sig selv? Og er takken virkelig at han skal være vansiret resten af sit liv, fordi han barberer sig for ærbarhed og højtid. Nej nej, trøster Gerd Lillian. Men det er først da Guds ældste søn fuldkommen lykkelig med løvebælte direkte fra Mallorca kommer anstigende i sin Simca med noget majorka-sprut og en majorka-McCloud-hat som han firer ind ad toiletvinduet til Gud, at Gud ligesom kommer sig og lidt efter lidt løsner op. Og faktisk bliver det en helt tålelig juleaften. Selvom den ældste søn og den næsteældste som sædvanlig kommer op at slås om flæskesværene og fordelingen af and. Men da er Gud kommet sig så mirakuløst som kun en Gud kan komme sig. Og sådan går det til at julefreden faktisk sænker sig, og det hele ender med at de yngste sønner får den bedste gave nogen sinde, nemlig hver deres ryttercykel nede fra S.A. Olsen cykler, mens Gud som sædvanlig får en lommelærke og noget perikumekstrakt der i princippet skal stå et halvt år før det er færdigt samt drikkegodt. Men Gud har jo en tendens til at fremskynde processen. Og natten slutter som sædvanlig smukt

1

5

10

15

20

25

30

1 med at Gud skruer sindssygt op for pavens tale på Peterspladsen
og beder alle tie. For juleaften er den eneste aften hvor Gud er
katolik. Og klokken 3 om natten kan han gå på vandet når han
pisser ved siden af kummen.

5

*

Guds yngste er endelig blevet færdig med sit studie. Så nu er det
Guds tur til at indfri det løfte Gud gav ham, da Gud sendte ham
10 til Odense for at læse til historiker. I Guds familie tager man en
uddannelse før man udarter. Det er det Gud altid har sagt. Fire
timers studier før fire timers værtshus. Eller fire timers askese
før fire timers druk. Eller fire timers dannelse før fire timers for-
nedrelse. Eller fire timers godhed før fire timers hævn. Eller fire
15 timers levet liv før fire timers drømme. Og jeg er da godt klar
over du har drømme, min søn. De skal bare pakkes ind i noget.
Sådan gjorde jeg, da jeg var ung, siger Gud. Og det gør du også,
min søn! Ja, far. Men nu er det blevet tid til Guds velvilje. For
sønnen har jo klaret alt. Og det er ikke alle der er cand. mag.
20 i litteratur og historie. Det er det altså ikke. Selvom Gud jo er
magister. Gud har lige haft kræft for første gang. Men det skal
ikke hindre ham i at komme til København med en overraskel-
se. Sønnen henter ham på Hovedbanegården. Gud ser kostelig
ud. I cottoncoat med filthat. Og det her overskæg som Gud kan
25 gro på en time. Gud har også en kuffert med som han bærer sta-
teligt. Vi må af sted, min søn, siger Gud uden sentimentalitet.
Har du et fartøj med? Min cykel, siger sønnen. Jeg sidder ikke
bag på nogen cykel i denne mondering, siger Gud og prajer en
taxi. Til lånehajskontoret, siger Gud. Hva? siger taxichaufføren.
30 Til farisæerne og jøderne, siger Gud. Det ved jeg ikke lige hvor
er henne. Hvor vil du hen, far, siger sønnen nervøst. For det er
jo hans by nu. Til S.U.-kontoret, vrænger Gud. Kan du da ikke
tænke, dreng. Hvad skal vi der? Fjerne et åg fra dine skuldre.
Sønnen nikker.

S.U.-kontoret er fyldt. Unge mennesker i kø efter nye lån og afdragsordninger. Hvor er det usselt de skjuler det på denne lille gade, siger Gud og ser på sit ur. Usle mennesker, mumler han og går frem til den eneste kontormand der sidder ned i stedet for at betjene. Hvad drejer det sig om? Min gode mand! Jeg vil gerne befri min søn fra hans gældslenker, brøler Gud og langer kufferten op på skranken. Kontormanden kigger forvirret op på den mafiaagtigt udseende gamle mand med overskægget. Kan jeg få foretræde for Deres overordnede, siger Gud. Du behøver ikke tale så oldnordisk, far, hvisker sønnen nervøst. De fatter jo ikke en skid.

Det er den eneste måde at tale til dens slags på, vrænger Gud tilbage. Desuden giver det mig en vis glæde. En papirtynd dame på 40 kommer ind. Hvad drejer det sig om? Om skyld og straf, siger Gud. Værsågod 75.000 i nytrykte hundredkronesedler. Damen ser fra Gud til Guds søn som om det er fuldkommen uden for gældende regler. Og det er det måske også. Det er jo ikke noget vi plejer, siger hun. Hvor meget drejer det sig om? Vi har ikke engang udsendt en status.

Bagefter står de lidt på gaden. En god følelse ikke søn? Jo svarer Guds yngste. Cigar? siger Gud. Caminante? Nu er du sådan set fri til at bedrive idiotiske digte. Vi kunne måske starte med noget røget ål? Jeg giver, hoverer Gud og finder et bundt hundredkronesedler frem fra cottoncoatens inderlomme. Hvor meget var det du fik for dit speciale? 6. Det er en udmærket karakter, siger Gud. Man skal heller ikke lefle. Jeg er stolt af dig, min dreng.